

2012 / 32

Diana Dumeé

VOORWOORD

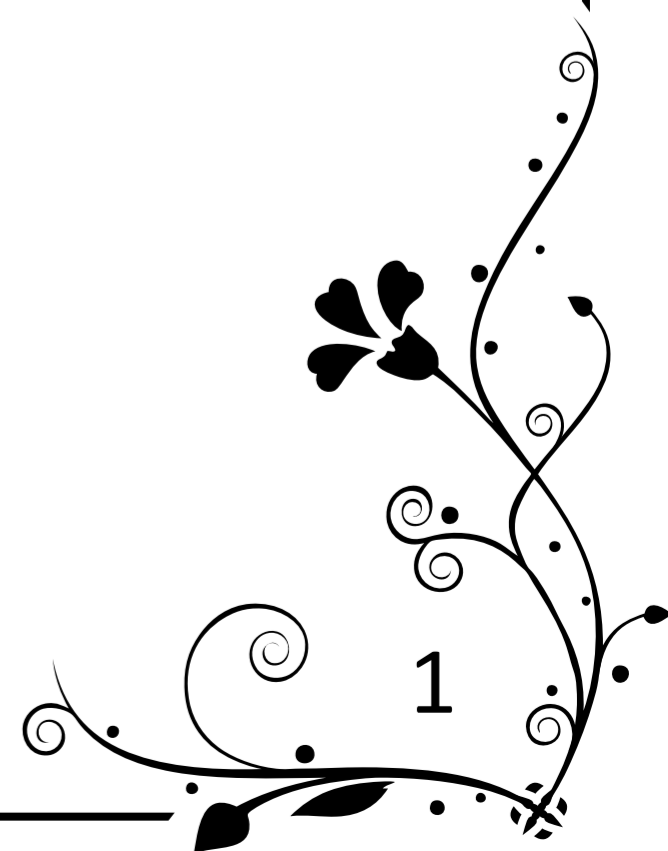
Mijn eerste echte bundel columns! Ik ben er erg trots op. Ze zijn allemaal in het jaar 2012 geschreven. Gedurende dit jaar was ik 32 jaar. Vandaar de titel 2012/32. Het omvat ook een belofte met mijzelf, namelijk ieder jaar opnieuw een bundel uitbrengen.

Ik wil schrijven en ik vind het leuk als anderen het lezen. Dit kan tevens via mijn blog <http://dianadumee.blogspot.nl/>. De meest gelezen columns van vorig jaar zijn nu gebundeld in dit ebook. Ik heb gekozen voor een ebook vorm, omdat hij dan makkelijk mee te nemen is en voor een groot publiek te bereiken. Om dezelfde reden kies ik ervoor om deze bundel gratis te verstrekken.

Mijn dank gaat uit naar mijn familie en vrienden die mijn blog lezen en me van feedback voorzien. In het bijzonder wil ik Daniëlle Schelling bedanken die mij tijdens mijn cursus column schrijven heeft bijgestaan, maar ook een spiegel heeft voorgehouden. Tevens Michel Hensen, die met zijn kritische blik heeft gezorgd voor de column getiteld Geloofwaardig. Mijn oud-collega Albert Bockholts die iedere keer weer enthousiast is over mijn schrijven en onderwerpen. Mijn zus Claudia Dumee die me de laatste zet gaf die ik nodig had, om mijn werk te bundelen en uit te brengen. Mijn broer Michael Dumee die me inspireerde tot het schrijven van de Ice whisperer. Mijn broer Raymond Dumee die met zijn vrienden inspiratie waren voor de column Leuk verhuizen. Mijn moeder Margriet Dumee die als eerste mijn dubbelcolumn Toedels las en moest huilen. Nisandeh Neta die me met zijn cursus How to write a book in 28 days handvaten gaf om daadwerkelijk een boek te schrijven. Nico Denhoorn van uitgeverij Priem, die me 3 maanden lang tijdens de cursus Column Schrijven heeft voorzien van feedback, tips en aanmoediging. En last but not least mijn lieve vriend Ferry Adams die me inspireert om te doen wat ik leuk vind.

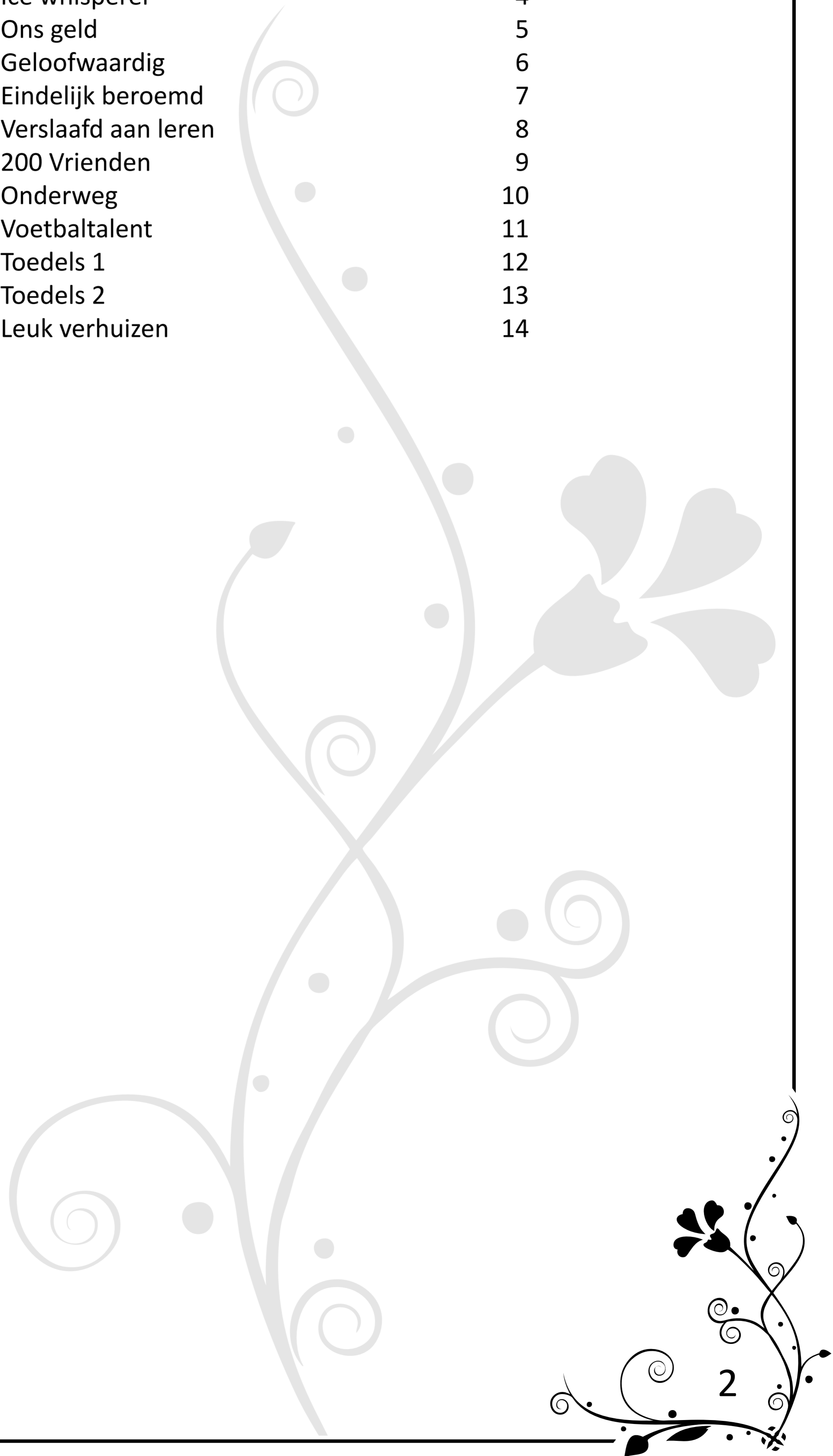
Uiteraard hoop ik dat je geniet bij het lezen van deze bundel en dat je niet kan wachten tot volgend jaar. Dat hoeft ook niet, je kunt in de tussentijd genieten van mijn nieuwste columns op mijn blog.

Ik vind het leuk om reacties te krijgen op mijn werk, dit kan via dianadumee@gmail.com of wordt volger op mijn blog <http://dianadumee.blogspot.nl/>.

INHOUD

Angst	3
Ice whisperer	4
Ons geld	5
Geloofwaardig	6
Eindelijk beroemd	7
Verslaafd aan leren	8
200 Vrienden	9
Onderweg	10
Voetbaltalent	11
Toedels 1	12
Toedels 2	13
Leuk verhuizen	14

ANGST

Ik kom zojuist onder een handdoek vandaan. Stomen, voor mij persoonlijk een noodzaak in de winter. De regen van de afgelopen weken heeft mijn weerstand uiteindelijk omver geworpen. En dus zit ik zoals half Nederland op dit moment verkouden op de bank; snotterend, tranend en niezend.

Hangend boven mijn stoombad, moest ik denken aan minister Schippers. Die heeft aangekondigd, dat er een onderzoek komt naar de rol van de farmaceutische industrie en de onafhankelijkheid van de adviseurs ten tijde van de Mexicaanse griep. Mijns inziens zonde van de tijd en het geld wat we opnieuw in de Mexicaanse griep gaan steken. Het heeft ons in 2009 al 340 miljoen euro gekost. Je moet niet blijven terugkijken, toch? Gewoon vergeten en doorgaan met de kwesties die nu voor ons liggen.

Ik vind overigens dat de heren Osterhaus en Coutinho, de onafhankelijke adviseurs, helemaal niet aan het onderzoek hoeven mee te werken. Het antwoord ligt heel duidelijk voor ons. De heren hebben laten zien hoe je gemakkelijk geld kunt verdienen. Dat hebben ze niet gejat, dat hebben wij ze eerlijk gegeven. Nederland liet zich heerlijk bang maken voor die gevaarlijke Mexicaanse griep. En de overheid stond met de rug tegen de muur. Als ze niks zouden doen en pleuris zou uitbreken, zouden ze als harteloos kabinet de geschiedenis zijn ingegaan. Waar onze Ab Klink, destijds minister van Volksgezondheid, op hoopte was het droomscenario. Hij zou een berg vaccins inkopen en Nederland zou door hem gered worden van totale destructie. Osterhaus en Coutinho hebben niks anders gedaan dan ons meenemen in dit reallife-rampscenario. En vervolgens daar grote vruchten van geplukt. Aan de dromen van mensen kun je geld verdienen en aan de angst van mensen nog veel meer.

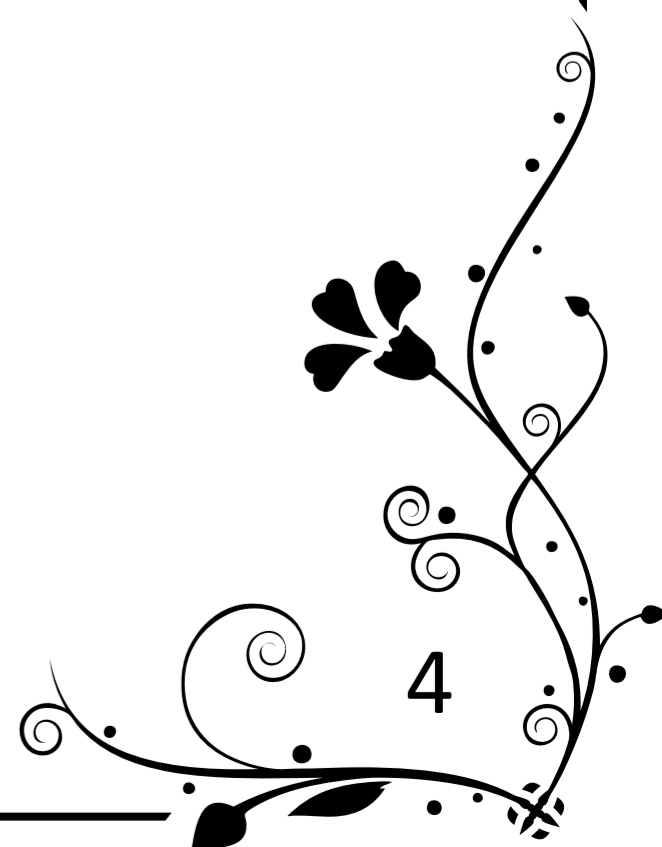
Schippers wil graag laten onderzoeken of bij een volgende mogelijke epidemie de kosten ook lager kunnen. Ik heb hier wel een idee over en die mag de minister gratis van mij overnemen. Laat Nederlanders vooraf aangeven of ze een eventueel vaccin zouden willen hebben. De zekerheidszoekers kopen hun veiligheid en de moedige en principiële rakkers hoeven niet meer te schreeuwen dat ze niet zomaar ingeënt willen worden. Dat scheelt gezeur achteraf van het volk. Bovendien kunt u kosten inzichtelijk maken, want u weet vooraf al hoeveel er ingekocht moet worden. Oh ja, en gooi het zelf op een akkoordje met de farmaceutische industrie, dan weet u het in ieder geval wanneer er opnieuw angst uitbreekt. Is er tenminste één iemand voorbereid.

ICE WHISPERER

Ik heb mijn roeping gevonden. Ik ga Friesland en eigenlijk heel Nederland helpen. Vandaag hoorde ik om 20:00 uur het treurige nieuws, dat de Elfstedentocht op korte termijn niet door kan gaan. Het vriest zo hard dat er mussen vastzitten aan mijn dakgoot, maar het ijs trekt zich er niets van aan en wilt maar niet dikker worden.

Persoonlijk denk ik dat het ijs een beetje bang wordt van alle harde aanmoediging in Friesland. Overall stevenen de vrijwilligers vandaan om het ijs sneeuwvrij te maken. En heb je gezien waarmee? Met een schep. Hoe barbaars! Stel je voor je bent een laagje ijs van 5 centimeter. En je doet je best om in een niet heel koud land een laag van 15 centimeter te worden. Dat klagend volk in Nederland wordt bij 2 nachten vrieskou bevangen door de Elfstedenkoorts, dat ze er zelfs een televisieprogramma aan hebben gewijd. Je kunt geen zender meer bekijken zonder dat het binnen 5 minuten over de Elfstedentocht gaat. Dus het laagje ijs denkt, ik zal mijn best maar eens gaan doen, zijn die Nederlanders ook weer blij. Maar dan valt er sneeuw op je kop en die isoleert. Lekker warm, denkt het ijslaagje en die neemt even pauze van het vriezen, omdat het zo aangenaam is. En ineens gaat er een stuk hard plastic over je kop heen en maait in één keer de heerlijke beschermende laag van je af. Daar wordt het ijslaagje niet blij van. En als je niet gelukkig bent, presteer je minder goed. Zo werkt het nou eenmaal, zo ook bij ijs. Dus het stopt met groeien.

Maar “Here I come to save the day!” Ik, de Ice Whisperer. Ik weet na jarenlange studies dat je ijslaagjes op een dergelijk verlies moet voorbereiden. Je moet uitleggen waarom je de sneeuw gaat verwijderen, dat je snapt dat het niet leuk is, maar het is voor het grotere geheel. Soms moet je offers maken om een doel te bereiken. Ook het ijs snapt dat wel, maar je moet het voorbereiden en voorzichtig brengen. Pas dan, kun je de sneeuw veilig verwijderen en als je echt bedreven bent in het Ice Whisperen, verwijder je de sneeuw met een zachte borstel of bezem. En terwijl je dit doet, zing of fluit je het nummer “Cold as Ice”. Daar knapt het ijs van op en groeit het zelf in Nederland naar de 15 centimeter.

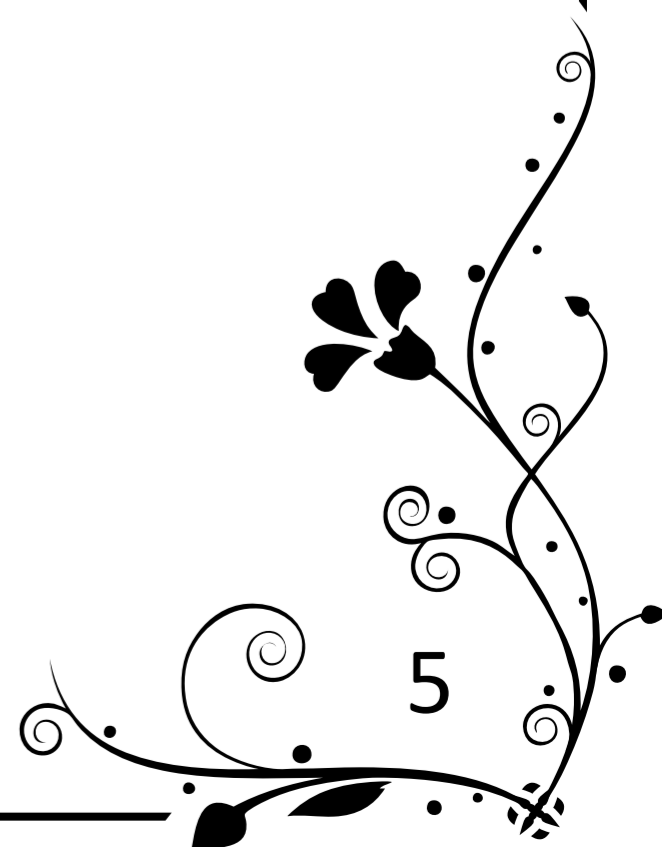

ONS GELD

Mike is een jongen van 10 uit een gezin in Nederland. Zijn ouders werken allebei zodat hij en zijn zusje van alle gemakken kunnen worden voorzien. Ze worden niet verwend, maar zijn zeker niet arm. Maar de papa en mama van Mike staan voor moeilijke keuzes. De afgelopen jaren zijn ze wel erg onvoorzichtig met hun geld omgesprongen. Samen bekijken ze hun inkomens en uitgaven. Ze moeten beslissen waarop ze gaan bezuinigen. Eén ding staat vast; ze komen niet aan het geld wat bestemd is voor hun kinderen.

Ons kabinet pakt dat toch beter aan. Het is natuurlijk veel slimmer om eerst te bekijken wat er bij anderen te halen valt. Dat scheelt jezelf een reisje naar de Bahamas. “We gaan het met z’n allen dragen.” Persoonlijk vind ik het een mooie slogan. Het draagt echt bij aan ons nationalistisch gevoel. Ik zou er voor Koninginnedag T-shirtjes van laten drukken. Op belastingdienstblauwe stof. En op de achterkant zet je dan; “Wij betalen ons blauw.”

Ik vind wel dat we die shirtjes dan gewoon op z’n Hollands gratis moeten krijgen. Als ik het declaratiegedrag van ons kabinet goed begrepen heb, denk ik dat we al betalen voor het ontwikkelen van deze shirts. En twee keer betalen voor hetzelfde voorwerp, dat is wel erg gek. We vinden veel goed, maar dat gaat ver. We komen niet in opstand als een minister een tv-kastje van bijna duizend euro koopt en ‘m daarna nog laat overspuiten in een andere kleur voor nog eens vijfhonderd euro. Op advies van zijn Feng Shui goeroe en op kosten van de staat. Maar ons dubbel laten betalen voor een T-shirt, dat gaat niet door. We hebben nog wel zoiets als oer-Hollandse principes. Geld mag rollen, maar wij bepalen nog altijd de route. Toch?

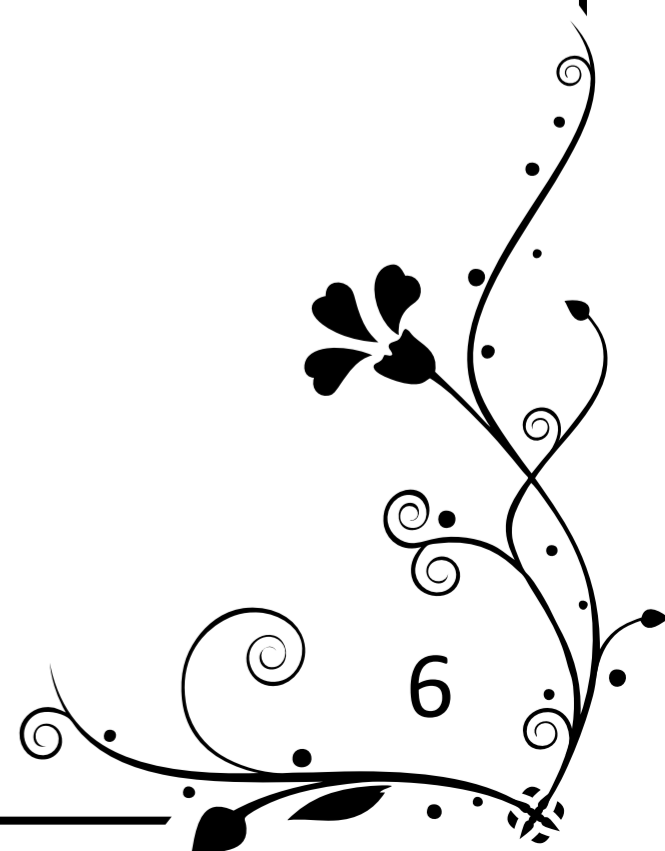

GELOOFWAARDIG

Gisteren ontving ik een reactie op een van mijn columns op mijn blog. In één van mijn columns gaf ik aan gelovig te zijn. Via Facebook vroeg iemand mij hoe ik vast kon blijven houden aan het geloof, het geloof geloofwaardig achten, terwijl er zoveel verkeerde dingen gebeuren uit naam van het geloof. Geweld en misbruik zijn twee actuele zaken die hij aanhaalde.

Onze dominee heeft onlangs in een preek uitgelegd, bijna gewaarschuwd, dat de berichten over het misbruik in de katholieke kerk de protestantse kerk ook raken. In december wilde hij een poster, waarin onze kerstmusical werd aangekondigd, ophangen in een plaatselijk opvangcentrum voor thuis- en daklozen. Hij werd weggestuurd omdat de dienstdoende vrijwilliger niks met de kerk te maken wilde hebben, vanwege de verhalen over het misbruik van kinderen. Ik heb daar nooit bij stil gestaan. Dat iemand anders over mij zou kunnen gaan denken, door berichten over andere gelovigen die er vreemde gebruiken op na houden. En als oorzaak of reden het geloof aanhalen. Word ik ineens anders, doordat anderen die tot eenzelfde groep behoren rare dingen gaan doen?

Er zijn zoveel antwoorden op die vraag en er lopen al zo veel discussies over dit onderwerp. Ik heb de vraag op Facebook als volgt beantwoord: "Ik denk zelf dat het geloof is wat je er zelf mee doet. Als mensen het gebruiken om voor zichzelf misbruik, geweld en dergelijke er mee te rechtvaardigen, denk ik dat ze fout zitten." Hetzelfde als met geld, denk ik.

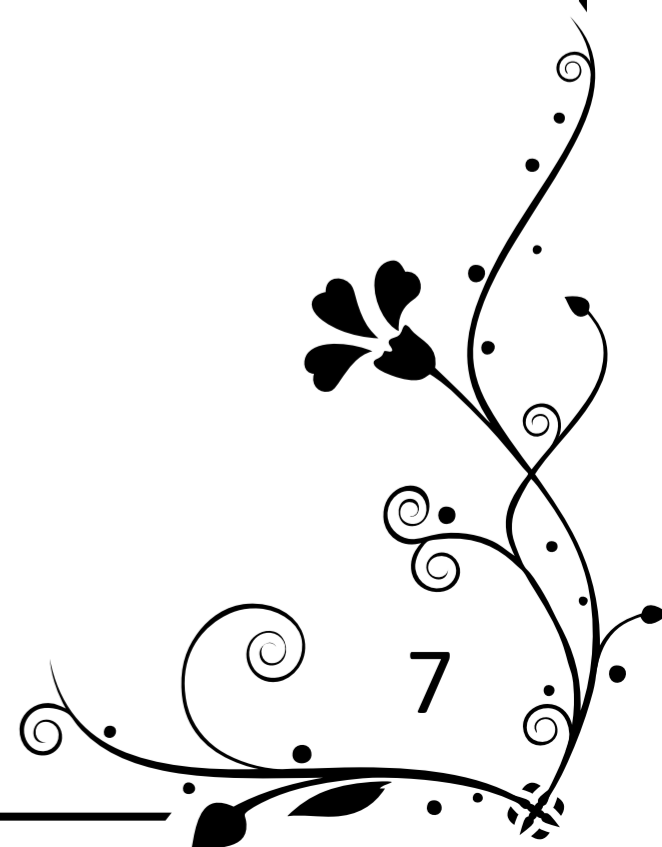

EINDELIJK BEROEMD

De deur gaat open, alle aanwezigen staan op, beveiligingsmensen zijn alom aanwezig. Je loopt de entree door en je voelt meteen dat alle ogen op je gericht zijn. De verwachtingen zijn gespannen, dit moment draait helemaal om jou. Mensen kennen jou, je bent beroemd! Dit is wat ik wil. Ik wil bekend zijn. Ik wil dat mensen willen luisteren naar wat ik te vertellen heb. En ik heb er hard voor gewerkt, dus ik verdien het ook! Ik heb geld gestoken in het opnemen van een promotiefilm, een netwerk opgebouwd en natuurlijk representatieve kleding gekocht. Je kunt niet in het openbaar verschijnen in je gewone kloffie. De pers is keihard en ik wil natuurlijk niet met slechte foto's in de bladen verschijnen. Ik ben anders dan anderen, ik ben Anders.

Jarenlang ben ik bezig geweest om te zorgen dat ik gehoord werd. Ik heb ook echt wat te melden. Mijn mooie Noorwegen verkeerd in groot gevaar. En ik ben erachter wat de oorzaak is van al dat gevaar. Ik heb dit keurig vormgegeven in de vorm van een autobiografie, een manifest en een video. Deze zaken heb ik niet alleen op het internet gezet, maar ook verzonden naar duizenden invloedrijke personen. Ik heb uitgelegd hoe het misgaat in onze samenleving. Maar ook dat het nooit te laat is om het tij te keren. En om niet alleen maar van de zijlijn commentaar te leveren heb ik aanbevelingen gedaan. Hoe we de wereld kunnen verbeteren en kunnen verlossen van het kwaad. Maar het werkte allemaal niet. Ik heb niet één reactie gehad op mijn meesterwerk. Toen wist ik dat ik het groter aan moest pakken. Ik ben een eigen zaak begonnen, om groente te telen en te verhandelen. Een groot pluspunt aan deze onderneming is dat ik probleemloos grote hoeveelheden kunstmest kon binnenhalen. Zonder dat iemand daar vragen over stelde. Ik gebruikte die kunstmest om explosieven te maken.

22 juli 2011 werd mijn dag. Ik heb een bomaanslag in Oslo weten te veroorzaken en een bloedbad aangericht op Utøya. Dat was een opoffering die ik graag maakte. Want ik weet dat iedereen die een dergelijke daad begaat, door de maatschappij als "gek" wordt bestempeld. Het betekent echter ook dat de komende weken de kranten en nieuwsberichten bomvol over mij zullen staan. Mijn manifest, autobiografie en video zullen door iedereen bekeken gaan worden. Eindelijk krijg ik de aandacht waar ik recht op heb.

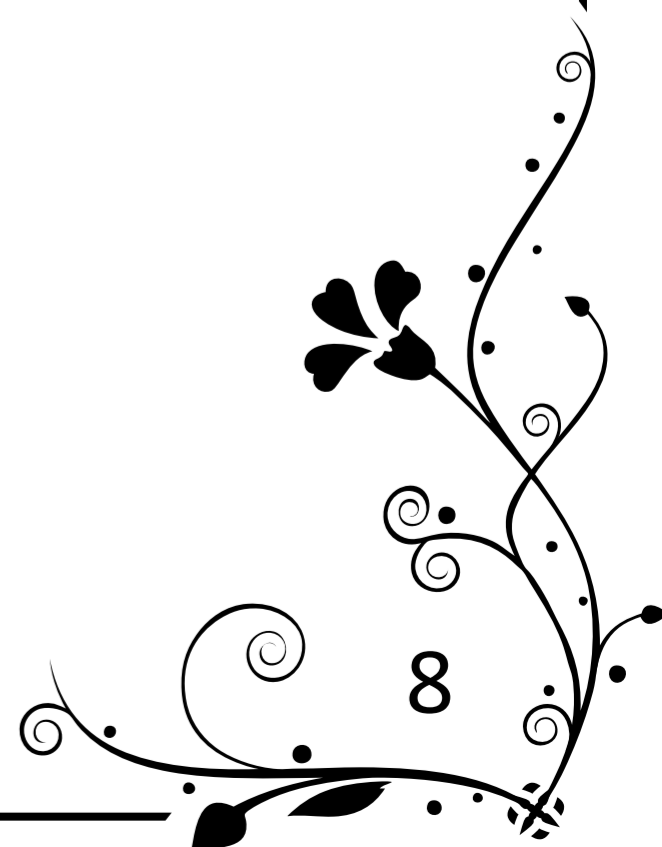
VERSLAAFD AAN LEREN

Gamen heeft een negatieve lading gekregen door nieuwsberichten die melden dat er een gamer is doodgegaan omdat hij niet meer van de bank afkwam om te eten en voor zichzelf te zorgen. Andere berichten gaan meestal over het effect van agressie in games. Ik ben zelf een fervent gamer. In de weekenden beleef ik de meest geweldige avonturen in onbegaanbare omgevingen en uitdagende opdrachten. Zou ik zonder gamen kunnen? Vast wel. Zou ik dat willen? Zeker niet. Ik vind het veel te leuk. Het is een tijdverdrijf voor mij.

Onlangs las ik een artikel over Dr. Howard-Jones. Hij heeft onderzoek gedaan naar dopamine, een stofje dat je lichaam zelf aanmaakt. Dopamine wordt aangemaakt door het beleven van stress, beloningen, plezier en woede. Je lichaam maakt tijdens deze beleving dopamine aan en dit stofje zorgt voor een verhoogde concentratie en vergroot de opname van kennis. Conclusie van het onderzoek: Gamen is voor mensen die dat leuk vinden een beloning. Dus maakt je lichaam dopamine aan, wordt je concentratie verhoogd en neem je kennis sneller en beter op.

Toen ik 12 jaar was (1992) was mijn Cito-uitslag net genoeg om vbo aan te kunnen. Mavo was niet denkbaar. Uiteindelijk heb ik mijn vbo, mbo en hbo diploma weten te halen. Ik heb me altijd afgevraagd hoe me dat gelukt is. Leerkrachten van vroeger kijken me verbaasd aan als ze horen dat ik glansrijk een hbo diploma heb weten te behalen. Maar ik ben er nu achter. Vanaf mijn twaalfde kwam er namelijk een Nintendo systeem in huis en heb ik heel wat uurtjes aan Mario Bros avonturen besteed. Dat is na de komst van de pc, de PlayStation 1, de Nintendo Wii en de PlayStation 3 niet vermindert. Dopamine in overvloed.

Ik heb de high-score behaald, met gamen en dus ook door gamen.

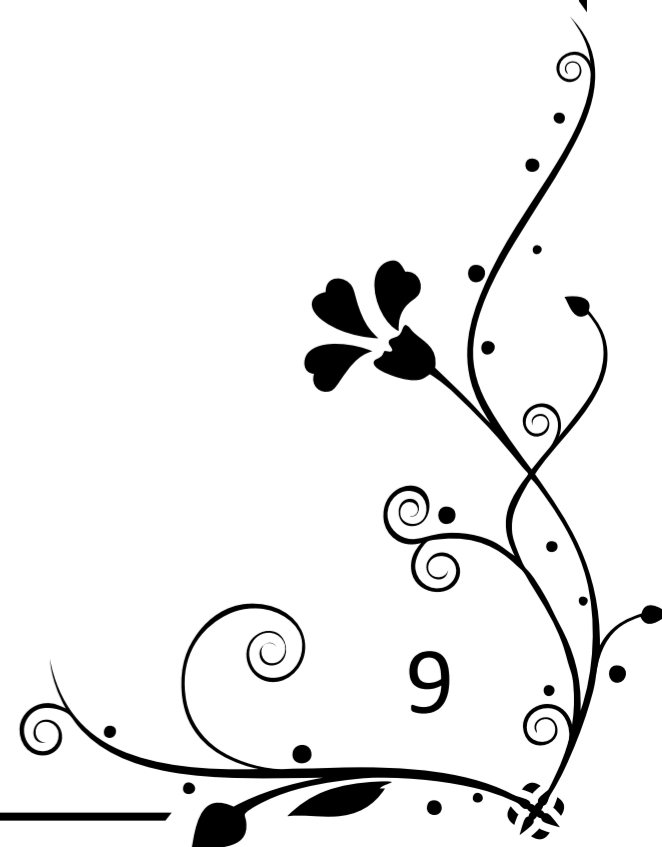

200 VRIENDEN

Ik moet het bekennen. Ik heb een Facebookaccount! In deze nieuwe tijden met nieuwe middelen, wilde ik niet achterblijven. Ik ben nog jong, vind ik zelf, ik kan dit. Het is ook gelukt, maar het vervelende van al die nieuwe snufjes is dat ik snel uitgekeken raak. Inmiddels krijg ik commentaar van mijn facebookvrienden dat ik niet vaak online ben en maar weinig mijn "status post." Mensen weten dan niet meer hoe het met mij gaat en dat vinden ze jammer. Toch fijn te weten dat er mensen zijn die zich van een afstandje zorgen om mij maken.

Momenteel heb ik 200 vrienden op Facebook. Mensen die ik daadwerkelijk ken, van vroeger en nu. In mijn dagelijks leven zie ik van die 200 mensen, er 10 regelmatig. Dus die andere 190 zijn eigenlijk oppervlakkige contacten. Aldus de critici. Zij beweren dat we meer gebaat zijn bij persoonlijke contacten. Ik ben het daar absoluut niet mee eens. Hoe vaak ik niet meemaak dat ik iemand tegenkom van vroeger. Na de 5 minutenbabbel, "Hoe gaat het met jou – Ja, goed en met jou? – Ja, ook goed," weet ik niet veel meer te melden. Sta je een beetje ongemakkelijk tegenover elkaar. "Ja, dan ga ik maar weer eens." Anders wordt het een gesprek over het leven en daar hoef ik niet met iedereen over te praten.

Ik vind die verdeling wel prettig. Een harde kern van belangrijke mensen en daar omheen een grotere groep kennissen. Voorheen sprak ik die bijna nooit en nu via Facebook kunnen we toch af en toe even kort naar elkaar informeren. Dat vind ik leuk, want het is dan niet geheel uit het oog, uit het hart. En de tijd die ik daarmee bespaard heb, kan ik dan besteden aan de belangrijkste mensen in mijn leven.

ONDERWEG

Zaterdagochtend. Ik ben met mijn vriend op weg naar Ikea met de auto. Ik vind het heerlijk om in de auto om me heen te kijken. Naar de omgeving, de andere auto's en naar de mensen in die andere auto's. Slapende mensen, huilende kinderen en ruziënde koppels. Ik stel me voor waar hun ruzie over zal gaan. Relatieperikelen, gebrek aan geld of het ergste van alles: de kaart. Althans, de te nemen route op de kaart.

Het is een ongrijpbare zaak: kaartlezen en dat vrouwen deze vaardigheid niet onder de knie zouden hebben. De discussie zou allang afgelopen moeten zijn, aangezien de wetenschap zich er al over heeft gebogen. Wij vrouwen schijnen er gewoon niet geweldig in te zijn, iets met onze genen. We zijn beter af (en sneller op onze bestemming) als we dit aan een man over laten. Persoonlijk denk ik ook dat het aan de man ligt of we snel op onze bestemming aankomen, maar dat ligt niet aan zijn vermogen om de kaart te kunnen lezen. Wij vrouwen kunnen veel tegelijk, maar kaartlezen, borden in de gaten houden, de discussie aan gaan met de liefde van je leven en zijn lompe opmerkingen negeren, dat is gewoon te veel. Is daar al eens een onderzoek naar gedaan?

Ik moet de wetenschap toch echt tegenspreken. Het moge duidelijk zijn dat vrouwen wel degelijk in staat zijn kaart te lezen en de weg te vinden. Tenslotte is er in een winkelcentrum nog nooit een vrouw verdwaald. Wel zie je er mannen gedesoriënteerd rondlopen. De vrouw loopt er echter doelgericht en zelfverzekerd rond. Ze kent de weg, ook al is het de eerste keer dat ze in dat centrum rondloopt. Een kwestie van interesses en noodzaak, denk ik. Maar toch. Myth... Busted!

Met deze nieuwe kennis in mijn hoofd, stap ik tegenwoordig anders de auto in. Ik zorg dat mijn lief absoluut geen tijd meer heeft om mij af te leiden van mijn taak. Ik heb daar een uitgebreid pakket aan afleidingsmanoeuvres voor ontwikkeld. Fijntjes wijs ik mijn schat op alle merken auto's die voorbij zoeven, (vergt wat studeren, maar het is het waard) het schandelijke rijgedrag van andere weggebruikers en vertel hem dat ik zo blij ben dat hij wel kan rijden. En als dat allemaal niet werkt, heb ik nog een geheim wapen. Snoepjes! Het liefst fruitella's of chocotoffees. Kan hij zijn kaken voorlopig niet van elkaar krijgen.

VOETBALTALENT

Het afgelopen EK en WK (2010) ben ik alle wedstrijden op een plein in het centrum van Roermond gaan bekijken. Uiteraard uitgedost in het oranje. Groot scherm, goed geluid en genoeg mensen om het elftal aan te moedigen. Samen genieten. Twee jaar geleden lukte dat de menigte goed. De sfeer zat er tijdens het WK goed in. Ik hoorde mensen trots praten: "Wij voetballen goed, wij creëren kansen en wij worden wereldkampioen." Dit jaar hoorde ik andere teksten. Vooral de verandering in het persoonlijk voornaamwoord vind ik opvallend: "Zij pakken hun kansen niet, zij zijn een stel ego's en zij worden zo nooit kampioen." Ook was ik onder de indruk van alle adviezen die verbaal naar het scherm werden gegooid. Verstandige tips, coachende taal en tactisch advies, daar werd het elftal van voorzien. Jammer dat ze het niet konden horen.

Laten we daar verandering in brengen. Laten we zorgen dat het Nederlandse volk inspraak krijgt in het Nederlandse voetbal. Sinds 1990 mogen we via referenda meebeslissen over de meest onzinnige dingen. Gemeentelijke herinrichtingen, openingstijden van de plaatselijke horeca en verkeersbeleid. Geef het volk nu eens iets wat echt leeft onder de mensen.

We beginnen met het programma: "Op zoek naar Bert". In dit programma kan Nederland gezamenlijk een nieuwe bondscoach uitzoeken via sms. Criteria zijn charisma, coachvaardigheden en openstaan voor suggesties. We kunnen het niet nog een keer hebben dat zo'n bondscoach het lef heeft, de adviezen van de beste stuurder niet op te volgen. Daarna kunnen we voetbaltalent gaan zoeken. De deelnemers kunnen bekenden uit de Nederlandse voetbalwereld zijn, maar ook onbekend talent kan auditie doen. De deelnemers worden beoordeeld op individuele techniek, samenspel, teamperformance en communicatie in de media. De jury bestaat uit de stemmen van het volk, de nieuwe bondscoach en iemand van de KNVB. Daar komen we niet onderuit. En persoonlijk zou ik Jack van Gelder in de jury willen plaatsen. Ten eerste omdat hij leuk verslag doet tijdens wedstrijden, ten tweede omdat hij na afloop ongegeneerd mensen de meest spannende uitspraken in de mond legt. Dat kunnen we wel gebruiken in het programma, om het koren van het kaf scheiden. Aan het einde wordt de definitieve ploeg bekend door de beslissing van de jury en de stemmen van het publiek.

Ik denk dat het een hoop klachten scheelt bij tegenvallende resultaten. En als het wel goed gaat, kan men terecht zeggen dat "wij gewonnen hebben."

TOEDELS 1

“Honderd jaar en nu al voor de geraniums”, schiet door mijn hoofd. Ik moet lachen om mijn eigen gedachten. Ik heb deze dag wel verdiend. Genieten doe ik van mijn dagjes thuis. Samen met mijn kat, Toedels. Ik krijg een heerlijk kopje van hem.

Toedels is mijn ietwat dikke, rode kater. Een lust voor het oog mag ik wel zeggen. Waar ik ben, is Toedels. Op schoot, op de krant, op mijn laptop. En ook zijn haren zijn overal. Dadelijk hoest ik nog eens een haarbal op. Vroeger ging ik nog wel eens op vakantie. Toedels weet wanneer het weer zover is. Als hij mij mijn spulletjes in een tas ziet kiepen, kijkt ie me aan. Zorgelijk, maar vooral met een zodanige blik waar ik me schuldig door ga voelen. “Laat je me alleen?” vragen zijn oogjes mij. En zodra ik weer thuis kom, blijft hij rondjes om me heen draaien. Net zo lang totdat ik ga zitten. Het eerste wat er moet gebeuren, is knuffelen. Ik moet het goedmaken.

Nu ga ik niet meer zo vaak weg en zitten we alle dagen bij elkaar, genietend van elkaars gezelschap. Rustig slijten we zo onze dagen. Iedere dag krijgt hij heerlijke brokjes, paté catmilk en een stukje worst of kaas, wat ik per ongeluk (ahum) laat vallen. Ieder dag krijg ik een muis of musje. Hij zit er netjes naast met een blik van: “Kijk mij, heb ik speciaal voor jou gedaan.”

De jaren verstrijken en we worden ouder. Ik ga minder weg, jij vangt minder cadeautjes voor me. We blijven steeds meer thuis en doen tukjes in de stoel. Het einde nadert, iedere dag is er eentje minder tot de laatste. Soms denk ik daaraan. Hoe moet het als een van ons het loodje legt? Ik heb al zolang van je mogen genieten en nog ben ik niet klaar om afscheid te nemen. Hoe gaat het dan? Met wie moet ik dan tukjes doen en mijn eten delen? Zijn er in de hemel wel tukjes en maaltijden? Is er wel een hemel?

(zie Toedels 2 voor het vervolg)

TOEDELS 2

(Vervolg van Toedels 1)

Maar dan mag ik me druk maken om iets totaal anders. De buurt. Men vindt het onverantwoord, zo'n oude vrouw alleen in huis. Misschien is het maar beter dat ik naar een verzorgingstehuis ga. "Hoe moet het dan met Toedels?" vraag ik nog. Maar daar zijn de regels van de laatste rustplek heel duidelijk over. Geen dieren in het tehuis. Heb ik het daarvoor zo lang volgehouden? Om te eindigen op een plek, die me het meest waardevolle wat ik bezit van me af willen nemen? Overmorgen komen ze me halen.

Dan neem ik een besluit. Het gaat niet door. Ik trek mijn eigen plan. Wie weet wat ze met mijn lieverd gaan doen. Misschien krijgt hij wel een spuitje. Nou, mooi niet! Hij een spuitje, ik een spuitje. Ik loop naar de slaapkamer en zie mijn lieverd liggen. Heel stil ik aai hem, maar het vertrouwde spin-geluid blijft weg. Dan slaapt hij wel heel diep. Ik ga naast hem liggen op bed. Nog steeds geen gespin. Ik leg mijn oude hand op Toedels lijf..... Geen zuchtje adem gaat meer door zijn lijf. Alsof hij geweten heeft dat we niet lang meer samen konden zijn. "Niet meer samen, dan niet meer leven", moet hij gedacht hebben. Eigenlijk heeft hij gelijk. Ik wil ook niet zonder hem verder. Ik heb al van zoveel afscheid moeten nemen. Het is wel mooi geweest. Ik neem mijn lieve schat nog eens goed tegen me aan. De laatste knuffel voor ons beide. En dan leg ook ik mijn vermoeide hoofdje te rusten.

Als ik mijn ogen weer open is het toch weer licht geworden. Zo ontzettend licht is het nog nooit om me heen geweest. Ik kijk en neem de omgeving in me op. De grond waar ik op sta lijkt op pluizige sneeuw en het is er helemaal niet koud. Ik kan er op lopen. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik me tussen de wolken begeef. Ik loop in een sprookjesachtige, witte omgeving. Heerlijk rustig is het hier. "Ha, kijk eens deze witte massa heeft zich tot een stoel gevormd." Ik ga er lekker inzitten. Het lijkt nu net alsof ik in mijn huiskamer ben, maar het is wit. En ik mis mijn.....

Ineens hoor ik het heerlijkste geluid van de wereld. Kattengespin! En het klinkt wel erg vertrouwd. Ik kijk naast de stoelleuning. Twee prachtige, flonkerende kattenogen in een lekker rood kattenlijf. De liefste ogen die ik in die korte tijd van slaap, rust of wat dan ook heb gemist. Mijn lieve Toedels is hier en hij springt zo op de leuning om me een kopje te geven. Hier kunnen we samen tot in de eeuwigheid tukjes doen en knuffelen. Op ons eigen privé wolkje in de hemel.

LEUK VERHUIZEN

“Wat een klus! Wat een gedoe, ik zie er nu al tegen op.” Ik volg een gesprek tussen twee vrouwen op het station. Mijn interesse is gewekt, waar gaat dit over? Wat moet zij gaan doen? De marathon rennen, haar vriend tot de orde roepen, op het werk iemand ontslaan? Maar niks van dit alles. Ze gaat verhuizen.

Het is soms ook best een gedoe. Bijvoorbeeld de wasmachine meeverhuizen. 9 Jaar geleden woonde ik in een duplex woning en wel het bovenste gedeelte. Dus met een trap. De heren uit ons gezelschap waren echter al kapot na dat zij de wasmachine uit de badkamer hadden gesleept, over de wastafel heen. Een vriend van ons had een briljant plan uitgedacht om die machine niet ook nog van de trap af te hoeven zeulen. In plaats daarvan konden we de machine beter aan zijn eigen kabel door het raam naar beneden laten zakken! “Matrasje eronder, komt helemaal goed,” zo beëindigde hij zijn uitleg. Ik heb het toch maar uit z’n hoofd gepraat.

In 2003 ben ik voor één jaar naar Diemen verhuisd. Toen ik weer wegging uit Diemen, was de verhuizing gedenkwaardig. Ten eerste, omdat ik die keer nog ingepakte dozen tegenkwam. Die konden meteen de stort op. Ten tweede, omdat ik door vrienden en familie een jaar geleden was afgeleverd in Diemen en nu door dezelfde groep lieverds weer werd opgehaald. Daar hebben we een weekend de tijd voorgenomen. Stappen, films kijken, lekker eten en drinken. Tot diep in de nacht hebben we gepraat, gelachen en maffe spelletjes gedaan. En dat ze daarna mij en mijn spullen weer mee terug namen, vond ik zo’n mooie symboliek. Verhuizen, makkelijker kun je het niet maken, wel leuker.

De verzameling columns van Diana Dumee gaan over het dagelijks leven en actualiteiten.

Deze verzamelbundel bestaat uit de 12 beste, meest gelezen columns van 2012 van haar blog <http://dianadumee.blogspot.nl/> .

Zo legt ze op eigen wijze uit hoe we Nederland eindelijk weer eens een Elfstedentocht kunnen schaatsen, hoe je verhuizen leuk maakt en waarom Facebook toch wel handig is. Ook kijkt ze door de ogen van Anders Breivik en bevat dit ebook een unieke dubbelcolumn.

Scherp, humoristisch en ontroerend zijn kernwoorden voor haar schrijfstijl.

